

Nagybőjt 3. Vasárnapja C

Isten ezt válaszolta Mózesnek: "Én vagyok, aki vagyok." Ez az én nevem minden időkre, s így kell neveznetek nemzedékről nemzedékre. (vö. Kiv 3,14.15)

Olvasmány

Kivonulás 3,1-8a.13-15

Miután Mózesnek menekülnie kellett Egyiptomból, Midián földjén telepedett le, és ott Midián papjának, Jetrónak leányát vette feleségül. Mózes egy alkalommal apósának, Jetrónak, Midián papjának juhait őrizte. Messzire behajtotta a juhokat a pusztába, és eljutott az Isten hegyéhez, a Hórebhez. Itt megjelent neki az Úr angyala: egy égő csipkebokorban, a tűz lángjában. Amikor odanézett, látta, hogy a bokor ég, de nem ég el. Így szólt magában: "Odamegyek és megnézem ezt a különös látványt: miért nem ég el a csipkebokor." Amikor az Úr látta, hogy Mózes vizsgálódva közeledik, Isten megszólította őt a csipkebokorból: "Mózes, Mózes!"

"Itt vagyok" – felelte.

Erre Isten így szólt: "Ne közelíts! Vedd le sarudat a lábadról, mert a hely, ahol állsz, szent föld." Aztán így folytatta: "Én vagyok atyáid Istene: Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákob Istene." Erre Mózes eltakarta arcát, mert félt Istenre tekinteni.

Az Úr így folytatta: "Láttam nyomorúságát Egyiptomban élő népemnek, és hallottam panaszát a munkafelügyelők miatt. Azért szálltam le, hogy kiszabadítsam az egyiptomiak hatalmából, és hogy kivezessek arról a földről egy szép, tágas országba, egy tejjel-mézrel folyó országba."

Mózes ezt mondta Istennek: "Ha megérkezem Izrael fiaihoz, és elmondom nekik: Atyáitok Istene küldött, akkor majd megkérdezik: 'Mi a neve?' – mit feleljek erre?"

Isten ezt válaszolta: "Én vagyok, aki vagyok." Azután folytatta: "Így beszélj Izrael fiaihoz: 'Aki Van', az küldött engem hozzátok."

Végül ezt mondta Isten Mózesnek: "Így beszélj Izrael fiaihoz: Jahve, atyáitok Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákob Istene küldött hozzátok. Ez az én nevem minden időkre, s így kell neveznetek nemzedékről nemzedékre."

Szentlecke

1 Korintusiakhoz 10,1-6.10-12

Testvéreim! Nem szeretném, ha elkerülné figyelmeteket, hogy atyáink mind ott voltak a felhő alatt, mind átkeltek a tengeren, s mind megkeresztelkedtek Mózesre a felhőben és a tengerben. Mindnyájan ugyanazt a lelki ételt ették, ugyanazt a lelki italt itták. Ittak ugyanis a lelki sziklából, amely kísérte őket: a szikla pedig Krisztus volt. De legtöbbjünkben nem telt kedve Istennek, ezért odavesztek a pusztában.

Ez mind intő példa lett számunkra, hogy ne kívánjuk a rosszat, mint ahogy ők megkívánták. Ne is zúgolódjatok, mint ahogy néhányan zúgolódtak, s ezért lesújtott rájuk a pusztító angyal.

Mindez előkép számunkra, a mi okulásunkra írták meg, akik a végső időkben élünk. Aki azt hiszi, hogy áll, ügyeljen, hogy el ne essék.

Abban az időben: Odajött Jézushoz néhány ember, s azokról a galileaiakról hozott hírt, akiknek vérét Pilátus az áldozat vérével vegyítette. Erre Jézus megjegyezte: "Azt hiszitek, hogy ezek a galileaiak bűnösebbek voltak, mint a többi galileai, azért, hogy így jártak? Mondom nektek: nem! De ha nem tartotok bűnbánatot, épp úgy elvesztek ti is mindnyájan. Vagy azt gondoljátok, hogy az a tizenhét ember, akire rádőlt Siloámban a torony és megölte őket, bűnösebbek voltak a Jeruzsálemben élő többi embernél? Mondom nektek: nem! De ha nem tartotok bűnbánatot, épp úgy elvesztek ti is mindnyájan." Aztán egy példabeszédet mondott. "Egy embernek fügefafa volt a szőlőjében. Kiment, gyümölcsöt keresett rajta, de nem talált. Erre így szólt vincellérjéhez: Idejárom három év óta, hogy gyümölcsöt keressek ezen a fügefán, de nem találok. Vágd ki! Miért foglalja itt a helyet? De az így válaszolt: Uram, hagyd meg még az idén. Körülásom és megrágyázom, hátha terem majd jövőre? Ha mégsem, akkor kivághatod."

Elmélkedés

"Egyház, térj meg az élő istenhez!"

Harsonaként csendül ki a mai olvasmányok szövegéből a felhívás: az Egyházat szólítja, hogy térjen meg Istenhez, az élő, megmentő és történelmet átható Istenhez! Az első olvasmány az Ószövetség egyik leghatásosabb jelenetét mondja el, amelynek mondanivalója a zsidó és a keresztény hit sarkalati pontja lett. Idillikus pásztorjelenetként kezdődik, ami a történelemben megnyilvánuló Isten ragyogó önkinyilatkoztatásává válik. Jahve így ismerteti meg magát: "Az vagyok, aki van", olyan valaki, aki nem hagyja cserben népét – pont a nyomorúságban – és az ígéret földjére vezet. Isten lényé, Ő: aki megmentőnk és segítőnk, mindig "jelen van" számunkra. De ahhoz hogy lényét ki is fejezhesse, szüksége van az ember segítségére, aki Hozzá kiált; jelen esetben Mózesére. Mózes hivatása teljesen megváltoztatja életét, külsőleg éppúgy, mint bensőleg. Kész kell, hogy legyen arra, hogy minden megszokottat elhagyjon és útra keljen ismeretlen veszélyek közepette, ismeretlen földre, és mindehhez a rábízott népért viselt felelősség teljes súlyával. De mindeközben tudja hogy olyan Istenben bíz, Aki kinyilvánította neki lényét: mindig jelen való Isten.

A példabeszéd közel áll a mi életünkhöz is. Mindannyian hivatást kaptunk, különféle módon, mindannyian felelősek vagyunk több-kevesebb emberért, akik valamilyen módon rabszolgaságban sínylődnek és vágyódnak az ígéret földjére. Ezért számot kell vetnünk: hogy áll az Istentől kapott hivatásba vetett hitünk? Tudunk-e hinni benne, hogy mindig jelen van segít és megment, akkor is, ha nem tapasztaljuk meg nyíltan jelenlétét. Ez a keresztény bűnbánat és megtérés fontos szempontja, amelyre fokozottabb figyelmet kell szentelnünk ezekben a hetekben. A bűnbánatnak semmi köze sincs a "bánatpénzhez" vagy görcsös lemondáshoz. A bűnbánat sokkal inkább azt jelenti, hogy minden nap egy kicsit több bizalommal, nyitottsággal éljünk – mivel Istent magunk mellett tudhatjuk –, hogy az Isten iránti és a felebaráti szeretet őszintén és szorosan összekapcsolódjék. Nagysága nem a lemondás nehézségétől függ, hanem az örömtől, hogy közelebb kerülök az Istenhez és az emberekhez. A bűnbánat tehát a szeretettel van kapcsolatban.